

РЕШЕНИЕ

№ 1217

гр. Пловдив , 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на осемнадесети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело № 20215330102529 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявен от Т. В. Л., в качеството ѝ на наследник на починалия на *** г. В.М.В., против „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК за приемане за установено, че ищецът не дължи сумата от 999, 45 лв. – главница, ведно със законна лихва от 01.04.2010 г. до изплащане на задължението и сумата от 240 лв. – разноси, по изпълнителен лист от 11.12.2012 г., издаден в полза на „Профи Кредит България“ ЕООД против В.М.В. по арбитражно дело № *** г. по описа на *** Б.Г., вземането по което е прехвърлено в полза на ответника, и за принудителното събиране на което е образувано изп.д. № *** г. по описа на ***, поради погасяване на вземането по давност.

В исковата молба се твърди, че ищцата Т. В. Л. е наследник на починалия на *** г. В.М.В. против който е постановено Решение № *** г. по вътрешно арбитражно дело № *** г. на *** Б.Г.. Твърди, че на основание така постановеното решение е издаден изпълнителен лист от 11.12.2012 г. в полза на „Профи Кредит България“ ЕООД за сумата от 999, 45 лв. – главница, ведно със законна лихва от 01.04.2010 г. до изплащане на задължението и сумата от 90 лв. – разноси по арбитражното производство, 50 лв. разноси за издаване

на изпълнителен лист и 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение. Твърди, че на основание издадения изпълнителен лист било образувано изп.д. № *** г. по описа на *** Р.А., по което последното изпълнително действие е извършено на 03.11.2014 г., поради което и след изтичане на две години, а именно на 04.11.2016 г. изпълнителното производство е прекратено, поради настъпила перемция на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, в който смисъл се позовава на тълкувателната практика на Върховния касационен съд. Сочи, че на 08.08.2018 г. по изпълнителното производство в качеството му на взыскател е конституиран ответника „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, като изпълнителното дело е прекратено на 05.10.2018 г. Твърди, че ответникът образувал изп.д. № *** г. по описа на *** К.П., като последното е образувано след погасяване на вземането по давност, започнала да тече на 04.11.2014 г. и изтекла на 05.11.2019 г. Твърди, че ищцата в качеството ѝ на наследник не е била конституирана в качеството ѝ на длъжник по прекратеното изпълнително дело, нито е получавала книжа по последното. По така изложените съображения се моли за уважаване на предявените иски.

Ответникът “Кредит Инкасо Инвестмънт БГ” ЕАД е депозирал в законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор на исковата молба, в който излага съображения за неоснователност на предявените иски. Твърди, че ищцата не е единствен наследник на починалия длъжник, поради което счита, че последната не е материалноправно легитимирана да отрича дължимостта на цялото задължение, предмет на образуваното изпълнително производство. Твърди, че е носител на вземането по силата на сключен с първоначалния кредитор договор за цесия, като поддържа, че ако съдът приеме, че длъжниците не са уведомени за осъществяването на вземанията, последните следва да се считат уведомени с получаване на преписа от отговора на исковата молба, ведно с приложенията. Твърди, че в хода на образуваните изпълнителни производства за принудителното събиране на задълженията, са осъществени изпълнителни действия, довели до прекъсване на погасителната давност. Позовава се на практиката на Върховния касационен съд, постановена след приемане на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно която до приемане на посоченото тълкувателно решение следва да намерят приложение разясненията на предходно действащото Постановление на Пленума на ВС, което приема, че по време на изпълнителното производство

давността спира да тече. По така изложените съображения се моли за отхвърляне на предявените иски.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд – Пловдив е сезиран с установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК във вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК.

Първоинстанционният съд е сезиран с допустима искова претенция по чл. 439 ГПК за установяване недължимостта на вземане, за принудителното събиране на което е образувано изпълнително производство, поради погасяването му по давност.

Това е така, тъй като давността не се прилага служебно, т.е. изтичането на предвидения в закона срок на бездействие на носителя на субективното право на вземане не е достатъчно, за да се приложат последиците от настъпилото погасяване на възможността за принудително реализиране на публичното задължение. Необходимо е длъжникът да направи изрично волеизявление, с което да се позове на изтеклата давност. Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 7 ГПК съдебният изпълнител може да прекрати изпълнителното производство, когато бъде представено влязло в сила съдебно решение, с което е уважен иск по чл. 439 ГПК, т. е. признато е за установено, че не са налице материално-правните предпоставки за законност на изпълнителния процес, включително поради погасяване на задължението по давност. Единственият способ за защита на длъжника в хипотеза на поддържано твърдение за изтекла погасителна давност по отношение на вземане остава предявяването на иск - отрицателния установителен иск по чл. 439 ГПК, предявен преди да е приключило принудителното събиране на вземането.

Установява се, че с изпълнителен лист от 11.12.2012 г. по арбитражно дело № *** г. по описа на *** Б.Г., В.М.В. е осъден да заплати в полза на “Профи Кредит България” ЕООД сумата от 999, 45 лв., ведно със законна лихва от 01.04.2010 г. до погасяване на задължението, както и сумата от 90 лв. – разноски по арбитражното производство, 50 лв. – заплатена държавна такса и 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

По делото е представено удостоверение за наследници, от което се установява, че В.М.В. е починал на *** г. и е оставил за свои наследници – В.В.З. – *** и Т. В. Л. – *** на В.В. – В.М.В., починал на *** г.

С оглед на така установеното, съдът намира, че към момента на откриване на наследството на длъжника В.М.В., последният е оставил за свои наследници – своята *** В.В.З. и своя *** В.М.В., починал след длъжника. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗН, когато починалият е оставил само братя и сестри заедно с възходящи във втора или по-горна степен, първите получават две трети от наследството, а възходящите - една трета. В случая разпоредбата на чл. 8, ал. 3 ЗН не следва да се съобрази от съда, доколкото последната се прилага по отношение на еднокръвните и едноутробните братя и сестри, когато последните наследяват заедно с останалите братя и сестри на наследодателя. Следователно В.В.З. е носител на $\frac{2}{3}$ ид.ч. от наследствената маса, а В.М.В. – на $\frac{1}{3}$ ид.ч. След смъртта на В.М.В., ищцата по силата на универсалното наследствено правоприемство е получила в дял наследствените права на В.М.В., съответно последната е наследник на В.М.В. и е носител на $\frac{1}{3}$ ид.ч. от наследството на починалия длъжник, съответно последната отговаря за задълженията на починалия длъжник съобразно наследствения си дял – до $\frac{1}{3}$ ид.ч., като за разликата над тази част последната няма права, съответно не е носител на задълженията, поради което за ищцата липсва правен интерес от предявяване на установителен иск за цялото задължение.

Наследниците, които са приели наследството, не отговарят солидарно пред кредиторите на своя наследодател, а разделно - само до размера на своя наследствен дял, поради което са и материалноправно легитимирани да предявяват иск само до **този размер**. В този смисъл, макар и в производство по чл. 248 ГПК, е налице произнасяне на Върховния касационен съд с постановяване на *Определение № 3/06.01.2021 г. по ч. гр. д. № 3924/2020 г., Г. К., III г. о. на ВКС*.

По така изложените съображения и доколкото съдът е длъжен да следи служебно за наличието, респ. липсата на абсолютните процесуални предпоставки за допустимост на производството, съдът установи, че за ищцата липсва правен интерес от предявяване на иска по чл. 439 ГПК над

размера на наследствения дял от 1/3 ид.ч., поради което производството по делото следва да продължи за разглеждане досежно припадащата се част на ищцата за сумата от 333, 15 лв. – главница, ведно със законна лихва от 01.04.2010 г. до изплащане на задължението и сумата от 80 лв. – разноски, като за разликата над тези размери или за сумата от 666, 30 лв. – главница, ведно със законна лихва от 01.04.2010 г. до изплащане на задължението и сумата от 160 лв. – разноски, производството по делото следва да бъде прекратено на основание чл. 130 ГПК, поради липса на правен интерес.

За принудително събиране на вземането по изпълнителен лист от 11.12.2012 г. е образувано изп.д. № *** г. по описа на *** Р.А. с рег. № *** и район на действие – ***.

От материалите по приложеното по делото изп.д. № *** по описа на *** Р.А. с рег. № *** и район на действие – ***, се установява, че изпълнителното производство е образувано с разпореждане на съдебния изпълнител от 27.02.2013 г. по молба на вискателя “Профи Кредит България” ЕООД от 27.02.2013 г. против В.М.В., в която са посочени конкретните изпълнителни действия, които вискателя иска да бъдат предприети за принудително удовлетворяване на вземането по издаденото изпълнително основание. Поискано е да се извършат необходимите справки, като се наложи заповест по отношение на банковата сметка на длъжника в „Банка ДСК“ ЕАД. В молбата е удостоверено изявление на вискателя, по силата на което вискателят е овластил съдебният изпълнител на основание чл. 18 ЗЧСИ да предприеме необходимите действия за принудителното събиране на вземането.

В изпълнителното производство е депозирана молба от 26.09.2018 г. от „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, с която ответникът е уведомил частният съдебен изпълнител, че вземането по изпълнителния лист е прехвърлено в негова полза, като е направено искане за конституирането му в качеството на вискател в производството. С постановление от 20.09.2018 г. частният съдебен изпълнител е конституиран на основание чл. 429, ал. 1 ГПК ответника в качеството му на вискател в производството. В изпълнителното производство не са налице данни за изричното уведомяването на длъжника за осъщественото прехвърляне на вземането, но ответника в качеството му на конституиран вискател е пасивно материалноправно легитимиран по

предявените искове, като следва да се приеме, че към момента на депозиране на исковата молба ищецът е бил уведомен за прехвърляне на вземането по издадения изпълнителен лист.

Ответникът е надлежен ответник и следва да участва в производството, заведено по реда на чл. 439 ГПК, дори след прекратяване на изпълнителното производство, доколкото чрез образуване на последващо изпълнително дело, след констатирана перемция по предходно, воденото индивидуално принудително изпълнение продължава с вискател – ответникът.

Със задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ) - насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Прието е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Посочено е, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Прието е, че

нова давност започва да тече с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. На следващо място в мотивите на решението е уточнено, че ищецът няма нужда да поддържа висящността на исковия процес, но трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на пазач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др.), както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности.

Вземането, предмет на настоящото производство е установено с Решение № *** г. по арбитражно дело № *** г. по описа на *** Б.Г., което е влязло в законна сила в деня на постановяването му – на 01.04.2010 г., тъй като съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 4 от Закона за международния търговски арбитраж арбитражното решение е окончателно и слага край на спора. Доколкото вземането е установено с влязло в сила решение по арбитражно дело, което има последиците на съдебно решение – арг. чл. 404, ал. 1, т. 1 ГПК, на основание чл. 117 ЗЗД вземанията се погасяват с общата – петгодишна погасителна давност, която е започнала да тече от датата на постановяване на арбитражното решение, с което вземането е установено – 01.04.2010 г.

Давността по отношение на вземането, предмет на издадения изпълнителен лист е прекъсната с депозиране на молбата от **22.02.2013 г.** на цедента „Профи Кредит България“ ЕООД за образуване на изпълнителното производство, тъй като в молбата на вискателя са посочени конкретните изпълнителни действия, които да бъдат предприети от съдебния изпълнител за удовлетворяване на претендираното вземане. В последната е обективизирано искане за налагане на заповест по отношение на банковата сметка на длъжника, открита в „Банка ДСК“ ЕАД, като последното представлява позоваване на конкретен изпълнителен способ, който съдебният изпълнител е длъжен да предприеме и което искане води до прекъсване на погасителната давност за вземането. В този смисъл е практиката на Върховния касационен съд, постановена след приемане на цитираното тълкувателно решение, обективизирана в *Решение № 42/26.02.2016 г. по гр.д. № 1812/2015 г., ГК, II*

т.о. на ВКС.

В изпълнителното производство са изпратени заповрни съобщения за налагане на заповр по отношение на банковите сметки на длъжника, както следва: заповрно съобщение от 14.03.2013 г. до „Първа инвестиционна банка“ АД, получено на 15.03.2013 г.; заповрно съобщение от 14.03.2013 г. до „Банка Пиреос България“ АД, получено на 18.03.2013 г.; заповрно съобщение от 14.03.2013 г. до „Алианц Банк България“ АД, получено на 15.03.2013 г.; заповрно съобщение от 14.03.2013 г. до „Централна кооперативна банка“ АД, получено на 15.03.2013 г.; заповрно съобщение от 14.03.2013 г. до „Обединена българска банка“ АД – без данни за дата на получаване; заповрно съобщение от 14.03.2013 г. до „УниКредит Булбанк“ АД, получено на 15.03.2013 г.; заповрно съобщение от 14.03.2013 г. до „Си Банк“ АД, получено на 15.03.2013 г.; заповрно съобщение от 14.03.2013 г. до „Юробанк България“ АД, получено на 15.03.2013 г.; заповрно съобщение от 14.03.2013 г. до „Райфайзенбанк (България)“ АД, получено на 15.03.2013 г.; заповрно съобщение от 14.03.2013 г. до „Банка ДСК“ АД, получено на 15.03.2013 г.; заповрно съобщение от 25.03.2013 г. до „Райфайзенбанк (България)“ АД, получено на 26.03.2013 г.

Този изпълнителен способ следва да се счита приложен от датата на получаване на заповрното съобщение от страна на третото задължено лице, като момент следва да бъде съобразен по отношение на прекъсване на давността, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 450, ал. 3 ГПК заповрът върху вземането на длъжника се счита наложен спрямо третото задължено лице от деня, когато му е връчено заповрното съобщение.

Процесуална последица от наложения заповр е възможността, при липса на доброволно изпълнение, съдебният изпълнител да възложи заповрираното вземане на вискателя за събиране или вместо плащане по реда на чл. 510 ГПК, затова заповрът върху вземания на длъжника представлява изпълнително действие, което е част от предвидения в ГПК изпълнителния способ „Изпълнение върху вземания на длъжника“. В този смисъл е и практиката на Върховния касационен съд, постановена с *Определение № 281/26.03.2019 г. по гр.д. № 345/2019 г., ГК, IV г.о.*

Следователно давността по отношение на процесното вземане е прекъсната на **15.03.2013 г., 18.03.2013 г. и на 26.03.2013 г.**

С молба от 03.11.2014 г. вискателят „Профи Кредит България“ ЕООД е възложил на частния съдебен изпълнител предприемане на всички законни изпълнителни действия по реда на чл. 18 ЗЧСИ. Последната не е довела до прекъсване на давността за вземането, доколкото в нея не е посочен конкретен изпълнителен способ, който да бъде приложен от съдебния изпълнител.

По молба на ответника от 26.09.2018 г., последният е конституиран в качеството му на вискател с постановление на съдебния изпълнител от 26.09.2018 г., на която дата давността е прекъсната.

С постановление на съдебния изпълнител от 05.10.2018 г. изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

По молба на ответника от 20.08.2020 г. „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД е образувано изп.д. № *** г. по описа на ***. В хода на така образуваното изпълнително производство не е постановен изричен акт за конституиране на наследниците на починалия длъжник – В.В.З. и ищцата Т. В. Л., но постановление на съдебния изпълнител по реда на чл. 429, ал. 2 ГПК е обективизирано в изготвените от съдебния изпълнител покани за доброволно изпълнение.

Процесуалният преклузивен срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК започва да тече от последното валидно изпълнително действие. Следователно срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК в случая започва да тече от датата на предприемане на последното изпълнително действие, довело до прекъсване на давността за вземането – налагането на последния запор по отношение на банковата сметка на длъжника - на 26.03.2013 г. В този смисъл е *Решение № 48/14.07.2016 г. по т. д. № 404/2015 г., ТК, II т. о. на ВКС*, в мотивите на което се приема, че срокът за прекратяване на изпълнителното производство по перемция започва да тече от последното валидно изпълнително действие спрямо всеки един от длъжниците /предвид различните изпълнителни правоотношения/ и след неговото изтичане може да бъде иницирано образуването на ново изпълнително дело.

След изтичането на 2 години от този момент – на **26.03.2015 г.**, по

силата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изп.д. № *** е прекратено ex lege поради настъпила процесуална перемция, като не е бил необходим отделен акт на съдебния изпълнител за прекратяване на изпълнителното дело. Молба до съдебния изпълнител е била депозирана от цесионера едва на 26.09.2018 г., като след 26.03.2013 г. до този момент в изпълнителното производство не са осъществявани изпълнителни действия, нито прилагането на конкретни изпълнителни способи е поискано от страна на вискателя. Следователно, постановлението на съдебния изпълнител от 05.10.2018 г. само е констатирало настъпилата процесуална перемция, но то не е част от фактическия състав, обуславящ нейното проявление, което е настъпило с изтичане на законустановения за това срок – на 26.03.2015 г. При достигане до този правен извод и съдът в настоящия съдебен състав съобрази разясненията, дадени с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, като прекратяването на изпълнителното производство, поради т.нар. ”перемция” настъпва по силата на закона, а съдебния изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Прието е, че без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това.

Правните последици на т. нар. перемция по силата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по своята правна същност са процесуални и водят до прекратяване на процесуалното правоотношение по силата на закона (изпълнителното производство се прекратява). С посоченото тълкувателно решение е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето **последното валидно изпълнително действие**. Прието, че при прекратяване на изпълнителното производство, всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право (с изключение на изпълнителните действия, изграждащи

тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания).

Следователно и последното валидно изпълнително действие, довело до прекъсване на давността за цялото вземане, и от момента на който следва да започне да тече нова давност за вземането, е налагането на заповест за изземване на 26.03.2013 г.

Вземането, предмет на производството по делото е за главница по предоставен кредит и разноси по делото, в което е било издадено изпълнителното основание, които са установени с влязло в сила решение, поради което и последните се погасяват с изтичане на общата – петгодишна, погасителна давност на основание чл. 117 ЗЗД. Поради това и вземането следва да се счита погасено по давност с изтичането на пет години от последното валидно изпълнително действие в изпълнителното производство, предприето на 26.03.2013 г. или на **26.03.2018 г.**

След датата на настъпване на перемцията единственото действие, което е било от естество да прекъсне давността е конституирането на ответника в качеството му на вискател на 26.09.2018 г., но последното не следва да се вземе предвид с оглед настъпване ефекта на перемцията и изтичане на давността за вземането към този момент. Въпреки това ответникът е активно легитимиран по предявения иск, доколкото има качеството на вискател по изп.д. № *** г. по описа на ***, за което вече бяха изложени мотиви от настоящия състав на съда.

Следователно и към момента на депозирането на молбата от страна на ответника от 04.08.2020 г. за образуване на изпълнително дело за вземането, което му е прехвърлено от страна на цедента, последното е било погасено по давност. Така изпълнителното производство по изп.д. № *** г. по описа на ***, образувано по молба на ответника, е образувано след като вземането, предмет на изпълнителния лист е погасено по давност. Последната обаче няма правно значение досежно давността за вземането, доколкото и към момента на образуване на това изпълнително производство последната е била изтекла. Същото се отнася и до осъществените по това изпълнително дело изпълнителни действия.

Съдът намира, че в хода на образуването по молба на взыскателя изпълнително производство, давностният срок не спира да тече, в който смисъл не следва да намерят приложение постановките, дадени с Постановление № 3/1980 г. на Пленума на ВС, съгласно което погасителна давност не тече докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането, тъй като последното е отменено с постановяване на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. С посоченото тълкувателно решение се възприема становището, че в изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности). Съдът не възприема, практиката на Върховния касационен съд, постановена с Решение № 170/17.09.2018 г. по гр.д. № 2382/2017 г. на ВКС, Четвърто ГО, и Решение № 51/21.02.2019 г. по гр.д. № 2917/2018 г. на ВКС, с която се приема, че до приемане на посоченото тълкувателно решение на 26.06.2015 г. давността по висящите изпълнители производства е спряла да тече, тъй като до този момент е действало постановеното от Пленума на ВС постановление. Съдът в настоящия съдебен състав не е съгласен с така изложените мотиви на касационната инстанция и счита, че приетото тълкувателно решение следва да намери приложение по отношение на всички образувани и преди постановяването му изпълнителни производства, доколкото в последното, при тълкуване на закона, касационната инстанция е достигнала до извод за неправилност на предходно възприетото решение, който извод не е обоснован с промяна на законодателството или обществените отношения в страната. Следва да се посочи, че практиката на Върховния касационен съд е противоречива по отношение на този, въпрос, което обстоятелство е дало повод за образуване на тълк.д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, което към настоящия момент не е приключило.

По така изложените съображения и доколкото към момента на депозиране на исковата молба вземанията, предмет на производството по делото, обективирани в изпълнителен лист от 11.12.2012 г., издаден в полза на „Профи Кредит България“ ЕООД против В.М.В. по арбитражно дело № *** г. по описа на *** Б.Г., изтекла на 26.03.2018 г., предявените искове

следва да бъдат уважени.

С оглед изхода на правния спор в полза на ищеца и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъдат присъдени сторените в производството по делото разноси, като следва да бъдат разпределени с оглед размера на допустимите за разглеждане в производството по делото искове, предвид постановеното с настоящото съдебно решение частично прекратяване на производството. Ищецът е сторил разноси за заплащане на държавна такса от 50 лв. и сумата от 400 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, или сумата в общ размер от 450 лв. От тази сума, с оглед материалния интерес на разгледания правен спор, в полза на ищеца се следва сумата от 150 лв.

Ответникът претендира на основание чл. 78, ал. 8 ГПК а юрисконсултско възнаграждение от 300 лв. Съдът, при съобразяване на действителната фактическа и правна сложност на делото, определи размерът на юрисконсултското възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 ЗПП и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната, в размер от 100 лв., от които с оглед прекратената част от производството и на основание чл. 78, ал. 4 ГПК следва да бъде присъдена сумата от 66, 67 лв.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Т. В. Л., ЕГН *****, със съдебен адрес – ***, против „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Пенчо Владигеров“ № 21, Бизнес център „Люлин 6“, ет. 2 кумулативно установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК, че ищцата Т. В. Л., в качеството ѝ на наследник на починалия на *** г. В.М.В., не дължи на „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД сумата от **333, 15 лв.** – главница, ведно със законна лихва от 01.04.2010 г. до изплащане на задължението и сумата от **80 лв.** – разноси, съобразно наследствения ѝ дял от 1/3 ид.ч., за които суми е издаден изпълнителен лист от 11.12.2012 г. в полза на „Профи Кредит България“ ЕООД против В.М.В. по арбитражно дело № *** г. по

описа на *** Б.Г., вземането по което е прехвърлено в полза на ответника, и за принудителното събиране на което е образувано изп.д. № *** по описа на *** Р.А. с рег. № *** и район на действие – *** и изп.д. № *** г. по описа на ***, поради погасяване на вземането по давност.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. № 2529/2021 г. на Районен съд – Пловдив, IX граждански състав, в **частта** му досежно предявения от Т. В. Л., ЕГН *****, в качеството ѝ на наследник на починалия на *** г. В.М.В., против „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК за сумата от 666, 30 лв. – главница, ведно със законна лихва от 01.04.2010 г. до изплащане на задължението и сумата от 160 лв. – разноси, по изпълнителен лист от 11.12.2012 г., издаден в полза на „Профи Кредит България“ ЕООД против В.М.В. по арбитражно дело № *** г. по описа на *** Б.Г., вземането по което е прехвърлено в полза на ответника, и за принудителното събиране на което е образувано изп.д. № *** г. по описа на ***, поради погасяване на вземането по давност.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, да заплати на Т. В. Л., ЕГН *****, сумата от **150 лв.** – разноси в производството по гр.д. № 2529/2021 г. на Районен съд – Пловдив, IX граждански състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 4 ГПК Т. В. Л., ЕГН *****, да заплати на „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, сумата от **66, 67 лв.** – разноси в производството по гр.д. № 2529/2021 г. на Районен съд – Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО в прекратителната му част има характер на **определение** и подлежи на обжалване с частна жалба в **едноседмичен** срок, а в **останалата му част** - в **двуседмичен** срок, от връчването му на страните, с въззивна жалба пред Окръжен съд – Пловдив.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____